

Романюк пригрозив звільненням чиновникам, які знуцаються над людьми

Кадрові перестановки намічаються в луцькій мерії. А вже окремі чиновники дозволяють собі відписки, що є не інакше як знуцанням над людьми, заявив мер Луцька Микола Романюк під час апаратної наради. Для прикладу він навів історію, коли лучанка для оформлення ділянки назбирала всіляких паперів на понад 80 аркушів. А один із рядових клерків повернув документи: «Людині написали, що знайшли орфографічну помилку».

Голова та секретар обікрали громаду на півмільйона гривень

Голова та секретар однієї з сільських рад Яворівського району завдали громаді збитків на півмільйона гривень. Зокрема, посадові особи незаконно надали дев'ятьом громадянам земельні ділянки для будівництва і ведення особистого селянського господарства. У подальшому громадяни на підставі незаконних рішень органу місцевого самоврядування виготовили державні акти на право власності на земельні ділянки.

до стількох тисяч українських жінок щороку, за даними МОЗ, вирішують штучно перервати вагітність. Частка жінок, у яких вагітність закінчується абортom, у нашій країні становить 20%.

Людмила ЧЕГЛАКОВА:

Священик тримав мого батька у рабстві та незаконно заволодів його квартирою

Житлом на Київщині, яке мешканка столиці отримала у спадок, заволодів священик-старовір із Чернівецької області

Людмила Чеглакова не сумнівалася, що однокімнатна квартира в Калинівці під Києвом належить їй. Ще в 2003 році батько заповів їй це житло, повідомляє чернівецький портал [Vsemisto.info](http://www.vsemisto.info).

— Я зберігала заповіт і була спокійна, — каже Людмила. — Тато купив цю квартиру для мене. На старості років батько захопився релігією, навернувшись у старообрядницьку християнську віру. Я знала, що він подружився з одним священиком, який іноді приходив до нас у гості. Ми раділи, що батько знайшов хорошого друга. Хіба могла тоді подумати, що ця людина залишить мене без даху над головою?

«ПРО ТЕ, ЯК ТАТО ЖИВ НАСПРАВДІ, Я ДІЗНАЛАСЯ, ТІЛЬКИ КОЛИ ЙОГО НЕ СТАЛО»

З отцем Олександром киянин Павло Чеглаков познайомився більше десяти років тому. Про те, що почав ходити в старообрядницьку церкву, Павло Михайлович навіть рідним розповів не відразу.

— Пам'ятаю, одного разу тато прийшов додому і заявив: давайте, мовляв, ходити до церкви разом, — згадує Людмила Чеглакова. — Та ми майже нічого не знали про старообрядництво й ідею не підтримали. Батько ж, навпаки, серйозно цим захопився. Незабаром у нашому будинку тільки й було мови, що про отця Олександра. Тато не втомлювався повторювати, яка це добра і жаліслива людина, багато пожертвував на церкву. Потім почав запрошувати його в гості. Отець Олександр приходив із дружиною. Ми з матюком не могли сказати про нього нічого поганого: привітний, ерудований, за словом у кишеню не лізе.

Так тривало кілька років. Але потім у храмі, де служив отець Олександр, стався скандал. Подейкували, нібито він збирав із парафіян великі побори і витрачав їх на власні потреби. Не відаю, як воно було насправді, проте отця Олександра, за словами тата, покарали та відправили в одне з сіл Чернівецької області, де теж є старообрядницька церква. Батько дуже засмутився: «Не знаю, що тепер робити. Олександр точно ні в чому не винен. Буду до нього їздити». І через кілька місяців вирушив на Буковину.

За словами Людмили, незабаром Павло Михайлович став затримуватись у Чернівецькій області не на день-два, а на кілька місяців. Навіть купив там будинок.

— Тато раніше працював зварювальником, але роботу кинув, — продовжує Людмила. — Майже всю пенсію віддавав отцю Олександрові в якості пожертвувань, собі залишав мінімум. Розповідав, що мало не задарма купив будиночок і тепер йому до церкви рукою подати. «Так зручно, — захоплено розповідав. — Я тепер можу в усьому нашому священику допомагати».

А незабаром у мами стався інсульт, і за нею потрібен був цілодобовий догляд. Але тато все одно поїхав на Буковину. «Я б хотів залишитись удома, та не можу, — заявив він. — Отцю Олександрові потрібна моя допомога. У нього ще стільки городу не оброблено...» Наступні кілька місяців батько провів у Чернівецькій області. Повернувшись, заявив: «Продаємо квартиру».

— Від такої заяви ми всі остовпі-

ли, — каже Леонід, чоловік Людмили. — Як продаємо? Куди подітися нам із Людою, Людиній мамі? Ми на той момент жили в гарній квартирі в Бортничах. Але тестеві терміново потрібні були гроші для отця Олександра. В результаті житло він продав. Нам із Людою купив невеличку квартиру в Калинівці Київської області, а собі — маленький будиночок у Глевасі. Решту грошей відвіз на Буковину.

— Оскільки квартири належали татові, ми були раді тому, що є, — пояснює Людмила. — Купив нам квартиру — і на тому спасибі. Оформивши угоду купівлі-продажу, батько одразу ж написав заповіт на моє ім'я. Ось він (Людмила показує документ, датований іще 2003 роком). Відтоді в Київській області він не з'являвся. Весь час жив у отця Олександра. Я кілька разів хотіла прийти, але тато відмовляв: «Навіщо тобі це потрібно? У мене все добре». Про те, як він жив насправді, я дізналася тільки після його смерті.

«У НАС Є ЗАПОВІТ, І МИ ВИГРАЄМО БУДЬ-ЯКИЙ СУД»

Павло Михайлович помер у 2011 році. Про смерть дочки покійного повідомили його сусіди з Чернівецької області.

— Мені сказали про це занадто пізно, — каже жінка. — Це сталося у січні. Через замети дістатися на Буковину вдалося тільки через тиждень. Те, що там побачила, шокувало. Виявилось, тато жив у старому баракі. Вікна були вибиті й обтягнуті клейонкою. І як він тільки перезимував там? Двір недобудований, хвіртка не закривається... «Так Павло Михайлович і жив, — важко зітхнула сусідка. — Та це його влаштувало. Вдома він тільки ночував. А вдень працював на отця Олександра». «Працював? — здивувалась я. — У дев'яносто років?» «Цілими днями був у нього на городах, — підтвердила сусідка. — Ми спочатку думали, що отець Олександр щось за це платить. Але виявилось, що навпаки — це ваш тато віддавав йому пенсію. Як рабство яєсь, чесне слово». «А років вісім тому в Павла Михайловича з'явилися гроші, — додав ще один сусід. Я відразу зрозуміла, про що він: у цей період батько якраз продав квартиру. — На ці гроші він купив отцю Олександрові машину. І

не яку-небудь, а новенький джип».

Я вирішила відвідати самого отця Олександра. Якщо вони з татом були такими близькими, то чому священик не повідомив мене про батькову смерть? Отець Олександр жив у добротному будинку. Але найбільше мене вразило те, що я побачила всередині. Там були справжні хорони! На кухні метушилися дві жінки. Виявилось, це служниці. Я запитала їх, де Олександр, як раптом до кімнати зайшла дружина священика. «Люда! — побачивши мене, закричала вона. Вигляд у неї був якийсь наляканий.

Те, що там побачила, шокувало. Виявилось, тато жив у старому баракі. Вікна були вибиті й обтягнуті клейонкою. І як він тільки перезимував там? Двір недобудований, хвіртка не закривається... «Так Павло Михайлович і жив, — важко зітхнула сусідка. — Та це його влаштувало. Вдома він тільки ночував. А вдень працював на отця Олександра»

— Що ти тут робиш? Востаннє ми з нею бачилися у 2000 році, коли вони з Олександром приїхали до нас у гості. Я пояснила, що приїхала з'ясувати, як помер мій батько. «Я нічого не знаю, — перебивши мене, коротко відповіла жінка. — Але ми його вже поховали. Навіщо тобі це? Краще їдь додому». Я звернула увагу на її тремтячі руки. «Ні, — сказала. — Все-таки хотіла б поговорити з вашим чоловіком». «Його немає, — жінка відкрила переді мною вхідні двері. — Якщо хочеш, чекай на вулиці». Мороз і заметіль її абсолютно не збентежили.

Не знаючи, куди подітися, я зайшла в невеликий сарай поруч із будинком отця Олександра. Там по-

бачила двох виснажених хлопчаків років двадцяти на вигляд. Виявилось, вони приїхали на прохання отця Олександра з сусіднього села. «Він дав нам дах над головою, — сказали. — За це ми йому дуже вдячні й тепер на нього працюємо. Обробляємо городи, прибираємо, будуємо...» «Він платить вам?» — уточнила я. «Ні, але це неважливо, — зам'ялися хлопці. — Він нам дає їжу. Іноді...» Тут до будинку отця Олександра підїхав джип.

Я підійшла до священика, коли він виходив із машини. «Отець Олександр!» — покликала. Той злякано на мене подивився і випалив: «Пішла геть». Я подумала, що недочула. «Ти що, не чуєш? — повторив. — Іди звідси». Від його повного ненависті погляду в мене по шкірі побігли мурашки. «Почекайте! — закричала я. — Як помер мій батько? Що відбувається?» Не обертаючись, він зайшов у будинок і зачинив двері.

Зрозумівши, що чекати його марно, Людмила поїхала додому.

— Я не могла зрозуміти, чому отець Олександр так відреагував, — хитає головою Людмила. — Що ж йому зробила? Чоловік порадив забути цю неприємну історію. Але через кілька місяців мені подзвонив незнайомець, який представився юристом: «Людмила? Отець Олександр хоче з вами зустрітись. Це терміново. Він чекає вас на залізничному вокзалі в Києві». Я намагалася з'ясувати, що вони від мене хочуть, але юрист наполягав на зустрічі.

На вокзалі мене дійсно чекав отець Олександр. Навіть не привітавшись, він із ходу повідомив: «Павло Михайлович заповів мені квартиру в Калинівці. Так що твоя квартира тепер... моя. Якщо хочеш її повернути, можемо домовитись. Але це буде коштувати грошей». «Що за дурні жарти? — розлютилась я. — Ви покликали мене на зустріч, щоб повідомити цю маячню?» «Думаєте, що хочете, — додав юрист. — Але у нас є заповіт, і ми виграємо будь-який суд». «Покажіть заповіт», — не здавалась я. «Ми тобто все сказали», — відрізав отець Олександр. На цьому розмова була закінчена.

«ПОКІЙНИЙ УСЕ ВІДДАВАВ ЦЕРКВІ. ГРОШІ ВИТРАЧАВ НА ДОБРІ СПРАВИ»

— Не знаючи, що й думати, я повернулася додому і перевірила — заповіт, який написав на мене батько, був на місці, — продовжує Людмила. — Весь наступний місяць священик не давав про себе знати. Ми з чоловіком уже вирішили, що він блефував і просто хотів виманити у мене гроші. Якраз підійшов термін набуття права на спадщину. Я написала заяву, проте дізналася, що... є інший заповіт, який тато нібито дав отцю Олександрові. Цей заповіт значився в реєстрі.

Людмила звернулася по допомогу до адвокатів. Незабаром з'ясувалося, що в отця Олександра дійсно є заповіт. Правда, не оригінал, а тільки копія.

— Побачивши це, ми не сумнівалися, що в суді виграємо справу, — розповідає столичний адвокат Іван Боднарчук. — А вже підпис на копії заповіту зовсім не був схожий на підпис покійного Павла Михайловича. На копії документа від руки було написано прізвище «Чеглаков». Але почерком, який не має нічого спільного з почерком Павла Ми-

хайловича! Це видно неозброєним оком: інший нахил літер, інша буква «Ч»... Оригінал заповіту отець так і не надав. Ми заявили клопотання про проведення почеркознавчої експертизи, в якому вказали, щоб у нотаріуса витребували оригінал нотаріальної справи. Суд клопотання задовольнив, але на експертизу чомусь відправив копії. І через півроку експерт надав цілком очікувану відповідь — написав, що не може досліджувати копії. Мовляв, йому потрібні оригінали. Суд виніс рішення на користь отця Олександра. Хоча ми не впевнені, що оригінал цього заповіту взагалі існує. Ми подали апеляцію.

— Досі не можу в це повірити, — журиться Людмила. — У мене на руках оригінал заповіту, а свідки, серед яких і нотаріус, готові підтвердити, що тато, будучи при здоровому розумі, заповідав мені квартиру. В священика ж немає жодного доказу, але він виграв суд. Виходить, можна просто «намалювати» документ, невміло підробити підпис і заволодіти чужою квартирою? Не потрібно навіть продумувати якісь шахрайські схеми — все гранично просто. Тато, сам того не усвідомлюючи, виявився фактично в рабстві у священика. Очевидно, той розраховував умовити батька написати заповіт на його користь, а коли не вийшло, вирішив заволодіти житлом за підробленими документами.

Сам священик винуватим себе не вважає. Додзвонитися до нього виявилось неможливо: в отця Олександра немає ні мобільного, ні домашнього телефону. Поговорити з ним вдалося журналістам.

— Покійний Павло Михайлович усе віддавав церкві, — розповів отець Олександр. — Продав квартиру, а гроші витратив на добрі справи. Тільки на наш собор дав вісім тисяч євро. А коли в черговий раз повернувся з Києва, зробив ось такий щедрий жест із квартирою у Калинівці... З дочкою він посварився і написав заповіт на мою користь. Це дійсно було, заповіт справжній. І мені ця квартира необхідна. Маю піклуватись про жінку і сімох дітей. Як думаєте, великі доходи у священика в селі, де живе від сили сто людей? Тому економічно ми з донькою Павла Михайловича не рівні. І перш ніж у чомусь мене звинувачувати, спочатку доведіть мою провину.

Відсутність оригіналу заповіту священик коментувати не став. Людмила Чеглакова написала заяву в Генеральну Прокуратуру...

За матеріалами: www.vsemisto.info

